

ἔχη φύγη διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Δὲν ἔξυρει κανεὶς σήμερα τί θὰ κάνη αὐριο καὶ οὔτε καὶ αὐτὴ τὸ ἔξυρει.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔχετε καιρὸν νὰ προαγγεῖλετε τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Γιατί; Ἡ πελατὴς μου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀνεμπίστους συναντήσεις.

Ἄν τῆς ἐζήτουν τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς παρουσιάσω, θὰ μοῦ τὴν ἔδιδε, δὲν ὑπάρχει ζήτημα, ἀλλὰ ἡ ἐξουδός σας εἰς ὠριμένην ἡμέραν δὲν θὰ ἦτο πλέον ἐκπληγίς, ἐνῶ θὰ καταχαρῇ ἂν σᾶς δεχθῇ ἀνέλιπτα.

— Λοιπὸν αὐριον, ἂν θέλετε.

— Καὶ γιατί ὄχι σήμερα;

— Σήμερα εἰς τὰς δύο, ἔχω μίαν ὑπόθεσιν.

— Ἔως τὰς δύο ὅμως εἰσθε ἐλεύθερος καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε μεσημέρι· ἐγὼ ἐτελείωσα τὸ γεῦμά μου· καπνίζομεν δύο σιγάρα, παίρνομεν ἔπειτα ἐν ἀμαξί, καὶ πηγαινόμεν εἰς τῆς κομῆσεως.

— Μὰ τί λέτε, γιατρέ; φορῶ σακάκι, καὶ ἡ κόμησάς θὰ ἦνε ἀκόμη εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ἐκείνη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Καθὼς βλέπω δὲν ἔξυρετε λοιπὸν τὰς ἑξεις τῆς. Ἐυπνᾷ μὲ τὸ χάραγμα, καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὸν κήπὸν τῆς νὰ γυμνᾷ κανέν ἄλογον ἢ νὰ κάνη γυμναστικήν.

— Ἀ, ἐτοὶ λοιπὸν περιποιεῖται τὸν ρευματισμὸν τῆς, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα.

— Ἐχει ἰδιαιτέραν μέθοδον, καὶ μόνον γὰρ τὸν τρόπον μὲ συμβουλεύεται.

— Καλὰ, μὰ δὲν πιστεύω ὅτι νομίζετε πῶς θὰ μὲ δεχθῇ μὲ τὴν ἀμαξίονα ἢ ἐνῶ κάνη διὰ πέρασμα εἰς τὸ δίζυγον!

— Μὰ τὸν Θεὸ ναι ἐλθισμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶνε διόλου κοκέτα. Τὸ γυναικεῖον αὐτὸ αἶσθημα τῆς εἶνε ἀγνωστον.

— Ὅπως καὶ ὁ ἔρως. Ἀλήθεια ἡ κόμησά σας εἶνε φαινόμενον, καὶ δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ διόλου ἂν τὴν ἰδῶ μὲ στολὴν τῆς γυμναστικῆς.

— Ὡστε, σύμφωνα. Ἐρχεσθε μαζί μου.

— Ναί, ἀλλ' ἀφήνω σᾶς ὑπόλογον τοῦ ἀτόπου τὸ ὅποιον θὰ διαπράξω.

— Δέχομαι καὶ θὰ ὀφείτε ὅτι ὅλα πάγουν θυμασία. Ἡ κόμησά θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ὅτι θὰ τὴν διασκεδάσωμεν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἀπὸ σᾶς μόνον ἐξαργατᾶται νὰ τὴν ἐπισκέπτεσθε ὅσον συχνὰ θέλετε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλα τὰ πέρνετε εἰς βάρος σας. Σᾶς ὑπενηθμίζω μόνον ὅτι εἰς τὰς δύο καὶ μισή τὸ ἀργότερον, πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης! ἐπανάλαβεν ὁ ἰατρός. Τόσφ τὸ καλλίτερον!

Ἡ κόμησά καθήκει εἰς τὴν Λεωφόρον Φρεϊδλανδ, δύο βήματα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος. Ἐχετε καιρὸν νὰ τῆς κάνετε μακροτάτην ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ

μὴ λείψετε καὶ ἀπὸ τὴν συνέντευξίν σας. Διότι ὑποθέτω ὅτι πρόκειται γιὰ κανέν rendez-vous, προσέθηκε μειδιῶν. Δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος ἐποχὴ νὰ κάνη κανεὶς τὸν περιπάτον τῆς λίμνης. Ἐχει παγωνιὰ ἔξω.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς οὗτος Οὐγγρος ἐφάνη εἰς τὸν Μάξιμον καὶ ὀλίγον ἀδιάκριτος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικὸν τοῦ περιπάτου του, ἀπεκρίθη μετ' ἀδιαφορίας.

— Θὰ δοκιμάσω ἓνα ἵππον εἰς τὰς δύο μισὴ εἰς τὴν δεινροστοιχίαν τοῦ Λονσιάν.

— Διὰ βολὴ! Ἀφοῦ ἀγαπᾷτε τὴν ἵππασίαν θὰ συνεννοηθῇτε ἀριστοῦργημα μὲ τὴν κόμησάν Γιάλτα. Ἰππεύει μὲ τὴν τὸλμην.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶμαι ἰσοδύναμὸς τῆς.

— Κανεὶς δὲν εἶνε ἰσοδύναμὸς τῆς. Πηδᾷ ἐμπόδια πέντε ποδῶν ὕψος καὶ δαμάζει εἰς μίαν ὥραν τοὺς μᾶλλον ἀτιθάσσους ἵππους.

— Μ' αὐτὰ τὰ πειγνίδια θὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τῆς.

— Αὐτὸ προβλέπουσα μ' ἔχει ἰατρὸν τῆς, διότι εἶμαι περισσότερον χειροῦργος.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἀποτελεῖτε μέρος τῆς θεραπείας τῆς.

— Τῆς θεραπείας τῆς, εἶνε παρὰ πολὺ. Δὲν μὲ ἀρέσει νὰ τὴν ἀκολουθῶ εἰς τὰς ἐκδρομάς τῆς. Ἐχω πελατεῖαν τὴν ὁποίαν δὲν θέλω νὰ παραμελήσω, ἄλλως τε δὲν μὲ ἀρέσει τὸ δουλικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ κόμησά ὅμως μόνον εἰς ἐμὲ ἔχει ἐμπιστοσύνην. Ὅχι διότι εἶμαι πολυμαθέστερος τῶν συναδέλφων μου τοῦ πανεπιστημείου, ἀλλ' εἶμαι ἀπλούστερος. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φοροῦν ἄσπρον λαίμοδετον ἀπὸ τὸ πρῶν, ἔπειτα δὲ εἰμῆθα καὶ συμπατριῶται σχεδόν.

— Μὰ πῶς; Μοῦ εἶπατε πῶς ἐγεννήθη εἰς τὴν Τουρκίαν.

— Ναί, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Οὐγγροὶ εἰμῆθα καὶ πῶς Τοῦρκοι, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶμεν τὴν Ρωσσίαν. Εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον παρ' ὀλίγον ἡ πατρίς μου νὰ λάβῃ τὸ μέρος τοῦ Σουλτάνου. Καὶ γὰρ ἐσκέφθην νὰ ὑπηρετήσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὁσμάν-Πασσᾶ.

— Μήπως ἡ κόμησά ἐδιοίκει κανέν τάγμα ἀμαζόνων, εἰς τὸν στρατὸν ὁ ὁποῖος ὑπερησπίσθη τὴν Πλεύναν;

— Μὰ νομίζω ὄχι, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Εἶνε ὅμως ἱκανὴ νὰ πᾶγῃ εἰς τὸν πόλεμον ἂν ἡ ἰδιοτροπία τῆς τὴν σπρώξῃ. Πρὸς τὸ παρὸν καταγίνεται εἰς εἰρηνικὰς διασκεδάσεις.

— Λόγφ τιμῆς ἰατρέ, ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην περιέργειαν διὰ νὰ τὴν γνωρίσω, καὶ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ σᾶς ἀκολουθῇ ἅμα τελειώσετε τὸ σιγάρων σας.

— Τὸ τελειῶνω στὸ δρόμο, πληρῶνομεν, πέρνομεν ἐν ἀμαξί καὶ φεύγομεν.

Ὁ ὑπνέτης ἔφερε τὴν σημείωσιν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο φίλοι ἔσπευδον

ἐποχούμενοι πρὸς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης, ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχε πέσει πολλὴ χιὼν καὶ ἐπιπτεν ἔτι κατὰ χρονικὰ διαστήματα.

— Ἐλπίζω μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ μὴ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Ἀλίκην ἡ κυρία Μαρτινῶ εἰς τὸ δάσος, καὶ τότε ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν θὰ τολμήσῃ ν' ἔλθῃ μόνη. Τόσφ τὸ καλλίτερον. Ὁ Καρνὸς ἔλθῃ, ἀλλὰ θὰ πιστεύσῃ ὅτι τοῦ κρατεῖ ἡ γῆ, θὰ θυμώσῃ μαζί τῆς, καὶ τότε νὰ θὰ δυσκολευθῶ ἐγὼ νὰ τὸν καταπνίξω νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερον.

Πρέπει αὐτὸς ὁ κύριος νὰ φύγῃ.

— Δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ θεὸς σας εἶνε ὁ Τραπεζίτης τῆς κομῆσεως; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ κύριος Βιλλαγῶς.

— Ναί, καὶ νομίζω ὅτι ἔχει μεγάλο ποσὸν παρακαταθέσει.

— Ὡ! εἶνε πλούσιος, παρὰ πολὺ πλούσιος. Ἐχει παντοῦ τοποθετήσῃ κεφάλαια, καὶ τὰ καλλίτερον τοποθετημένα εἶνε εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ!

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιόπορος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινὰ ἄλλα ἀσήμαντα, ὁ Λέων εἶδε τὸν φίλον του κρατοῦντα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνίδα καὶ προσπαθοῦντα νανοῖξῃ δίοδον εἰς μίαν τῶν θυρῶν, ἐν ἣ συνωστιζοντο πολλοὶ θεαταί. Ταχὺς ὁ Λέων ἐξῆλθε διὰ μιᾶς ἄλλης.

Ὁ Κρίτων διέτρεξε τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ζητεῖ ἓνα φίλον του, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὑρετὴν τοῦ ποθυμένην εὐκαιρίαν· πανταχοῦ ἐξετίθετο εἰς τὰ ὄμματα καὶ τα σχόλια τῶν φίλων του, αἰρων τὸ πολυτίμὸν του λάφυρον. Τέλος ἀνεκάλυψε τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἔρημον κατὰ τύχην, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Βασιλικῆς. Ἀμα εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον, ἔκυψε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ροδοχρόου παρειᾶς τῆς θερμὸν φίλημα.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ προσφάσῃ ν' ἀνανήψῃ ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ἐκστάσεώς του, καὶ ἡ κόρη ἐκ τῆς ἀφελοῦς ἐκπλήξεως, ὁ Λέων εὐρίσκετο ἐνώπιόν των. Ταχὺς ἔδραξεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, εἰς δὲ τὸν Κρίτωνα ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς,

— Ἀθλίε, εἶπε· σὲ σέβομαι διότι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου· εἰ δὲ μή, τὴν ἄμείωσθαι θὰ ἔβλεπες πῶς φέρονται εἰς ἐ-

1 Κατὰ τυπογραφικὴν ἀδελφίαν εἰς τὸν ἀριθμὸν 214 τοῦ φύλλου μας εἰς τὸν δ' στίχον τῆς πρώτης σελίδος τοῦ «Κομμένου Χεριοῦ» παρέρχεται τὸ ἐξῆς σπουδαῖον λάθος: σὲ εὐχαριστῶ ἀντὶ θὰ εὐχαριστηθῶ.

κείνους οἱ ὅποιοι προδίδουν τὴν φιλίαν καὶ καταχρῶνται τὴν ἐμπιστοσύνην.

— Κύριε ...

— Σιωπή, διότι σὲ ραπίζω. . . μὴ θέλῃς νὰ γίνῃ σκάνδαλον ἀπόψε· εἶνε ἄσκοπον ὅλως διόλου νὰ ταράξωμεν τὴν διασκέδασιν τῶν ἄλλων· πάρε σιγὰ σιγὰ τὸ καπέλο σου καὶ φύγε. . . καὶ ἂν θεωρῇσαι προσβεβλημένος διὰ τὴν ἐκδίωξιν αὐτήν, αὐριοῦν ἔχομεν καιρὸν νὰ λογαριασθῶμεν. . .

Ὁ Ἀστεριάδης ὑπήκουσε φρυάττων καὶ σιωπῶν. Κατῆλθε δρομαῖος τὰς κλίμακας καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης του ριγῶν, ἐν ᾧ ἤχει μεσονύκτιον τὸ ὠρολόγιον τῆς Μητροπόλεως. Οἱ βραδεῖς καὶ μονότονοι ἤχοι τοῦ κώδωνος ἐνόμιζεν ὅτι διελάλουν τὴν καταδίκην του: χάριν ἐνὸς φιλήματος, τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ δρέψῃ ἐξ ἁώρων χειλέων, κατεστράφησαν τὰ σχέδια του, ἐφωράθη, ὑβρίσθη, ἐδιώχθη, περιεφρονήθη. Φεῦ! οἱ ρεμβῶδεις θαμισταὶ τοῦ καφείου, οἵτινες ἔμενον ἀκόμῃ ἐκεῖ τερπόμενοι εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐορτῆς, ἂν ἐγνώριζον πῶς κατέρχονται ἐνίοτε τῶν μεγάρων, δὲν θὰ ἐπόθουν τόσῳ θερμῶς νὰ εἰσέλθωσι ποτὲ καὶ ἐκεῖνοι. . .

— Ἄχ, Βασιλική! ἔλεγεν ὁ Κρίτων ἐν ᾧ ἤλαυνε τὸ ἀμάξιόν του τροχῶδην πρὸς τὴν οἰκίαν του· νὰ μὴ με· ποῦν Ἀστεριάδῃ ἂν δέ σε ἀποκτίσω. . . Δὲν ἤξεύρω πότε. . . ἀλλὰ θὰ σε ἀποκτίσω!

Τὸ σκάνδαλον τὸ ὅποιον ἐφοβήθη τόσῳ ὁ Λέων δὲν ἀπεσοβήθη ἐντελῶς. Ὅλοι παρετήρησαν τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν τοῦ Ἀστεριάδου· ὀλίγοι, οἵτινες εἶχον ἀκούσει τὸν Λέοντα ὁμιλοῦντα πρὸς τὸν φίλον του ἀποτόμως, ἀνήγγειλαν τοῦτο εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, ἐπιστοποίησε δὲ τὰς διαδόσεις ταύτας ἡ νευρική ταραχή, ἣν ἔδειξεν ὁ Λέων δι' ὅλης τῆς λοιπῆς ἐσπέρας. Ταυτοχρόνως ἡ ἀφάνεια τῆς Βασιλικῆς, τὴν ὁποίαν διέταξε νὰ ποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐπινύξῃσε τὴν περιεργίαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτῶσι χαμηλοφῶνως, μυρία ὅσα ὑποπτεύοντες, καὶ μὴ δίδοντες πίστιν εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἀδιαθεσίαν, τὴν ὁποίαν προέβαλλεν εἰς δικαιολόγησιν ὁ Λέων. Ὁ Χορτίδης καὶ Σ^α ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κρίνωσιν ἀσφαλέςτερον περὶ τῶν διατρεξάντων· ὁ φλογερὸς Φωκίων μάλιστα ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Ἐπαλλε βιαίως ἡ καρδιά καὶ δάκρυα ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μικρᾶς Βασιλικῆς, ἀνερχομένης εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὑπῆκουσε ταχέως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Λέοντος ὡς νευρόσπαστόν, ἄνευ ἀντιλογίας, ἄνευ ἐνδομύχου καὶ δυσαρκείας, σχεδὸν νύχταρστημένη ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῇ τιμωρίας. Καὶ ὅμως δὲν ἠσθάνετο ὅτι ἔπραξεν ὠρισμένον τι κακόν. Κατὰ τί ἔπαισεν αὐτὴ ἐν ᾧ ὁ Κρίτων, προσποιήθεις ὅτι ζητεῖ ἓνα φίλον του, τὴν ἀπεμάκρυνε τοῦ κόσμου καὶ κύψας τὴν ἐρίλησεν; Ἦτο ἄρα γε μέγα ἀμαρτημα ἐν φίλημα; . . Ἐν τούτοις ἠσθάνθη ἀκουσίως ἐντροπήν, φόβον, ἀμνηχανίαν, ὅταν παρουσιάσθη ἀποτόμως ὁ Λέων, τόσον ὠχρὸς, τόσῳ λυπημένος. . . Θεέ μου! εἶχε γίνει

πράσιнос σὰν τὴν τσόχα τοῦ μπιλιάρδου, ὅταν ὠμίλει τοῦ Κρίτωνος. . . τὸν δυσπρόστησε πολὺ, χωρὶς νὰ θέλῃ. . . αὐτὴν τὸν τόσῳ καλόν. . .

Τοῦτο ἀνελογίζετο ἡ πτωχὴ κόρη, ριφθεῖσα ἐπὶ τινος ἔδρας ἐν τῷ μικρῷ εὐώδει δωματίῳ της, χωρὶς νανάψῃ φῶς. Ταχέως αἰσθανθεῖσα στενοχωρίαν ἠγέρθη, ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἤγειρε τὸ δρύφακτον, ἐλκύσασα σιγὰ σιγὰ τὸ σχοινίον. Τῆς νυκτὸς ἡ θεὰ τὴν ἐγοήτευσεν καὶ ἔμεινε ρεμβῶδης ἐκεῖ.

Ἐπὶ τοῦ βαθέος καὶ ἀνεσέλου στερεώματος ἐσελάνθον οἱ ἀδαμάντινοι κόσμοι, ἀποτελοῦντες ἐν τῇ φαινομενικῇ προσηλωσει τῶν τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα ἱερογλυφικά, τὰ κατέχοντα οἰονεῖ ἀσφαλῶς τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας· ὁ γαλαξίας ἐξετείνεται λαμπρῶν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, νεφύδιον δὲ μελανὸν μετὰ παρυφᾶς ἀργυρᾶς, σταματῶν τὸ βλέμμα, διέκοπτεν ἐν τῷ μέσῳ τὴν γραμμὴν τῆς φωσφορῶδους αὐτοῦ ἀνκλαμπῆς. Παρὰ τα κράσπεδα τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἐφῆπτετο τῆς γῆς διὰ τῆς μακρᾶς συνεχείας τῶν ἀπέναντι ὁρέων, ὡς ἀκκονοῖστον μελανῆς σειρᾶς ἀπώτατα διαφαινόμενων, ὁ ὀρίζων ἀπέβηκε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν βαθύτητά του καὶ κατέληγεν εἰς φωτεινὴν καὶ γαλακτόχρουν λευκότητα, ἐπιστεφομένην ὑπὸ στρωμάτων ἰώδους καὶ γαλανοῦ χρώματος, ἀρρήτου γλυκύτητος· ἐκεῖ ἔλαμπεν ὑπέρυθρος ἡ μόλις ἀνατεῖλασσα ἡμισέληνος, ὡς ὀφθαλμὸς ὑπνηλὸς ἀλλὰ μειδιῶν. Ἡ πόλις, ἥδη περὶ μέσας νύκτας, ἠπλοῦτο βεβουλισμένη εἰς σκότος καὶ εἰς ὕπνον· διεκρίνοντο συγκεχυμένα αἱ οἰκοδομαὶ εἰς συμπλέγματα μελανὰ στεγῶν καὶ προσόψεων, ὧν τὰ ἄκρα ὑπελεύκαιεν ἡ μὴνη, καὶ ἐφ' ὧν ἔλαμπέ πού καὶ που φωτεινόν τι παράθυρον ἢ ἀνέκυπτεν εἰς τὰ ὕψη σκοτεινὸν κωδωνοστάσιον, ἢ ἐσεῖετο δένδρον κατὰ μαυρὸν ὡς φάντασμα. Ὡς προστατῆς ἀκοίμητος, ἐπιβλέπων τὸ κοιμώμενον ἄστρ, ὕψοῦτο ὁ πᾶνοπτος ὄγκος τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὁποίας ἡ αἰγλήσασα ἀνατολὴ ἐπέριπτε λευκὴν τινα καὶ διαφανῆ σινδόνα. — Ὑποκάτωθεν τοῦ παραθύρου της, ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου κυκλοτεροῦς ἐξώστου τοῦ μεγάρου, μαρμαρίνου, ὑποβασταζομένου διὰ κιόνων, ἀντανεκλᾶτο, προσπίπτον εἰς μέγала φωτεινὰ τετράγωνα, τὸ φῶς τῆς αἰθούσης, διὰ τῶν ὑψηλῶν της ὑαλοφράκτων θυρῶν. Ὑπὸ τοὺς συγκεχυμένους ἤχους τῆς ὀρχήστρας ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἐξώστου αἱ ἀόριστοι σκιαί, πολὺ ἀόριστοι, ἀπολλύμεναι ἐν τῷ φωτὶ, αἱ σκιαὶ τῶν στροβιλιζόντων ζευγῶν, ἀναφαινούμεναι καὶ ἀφανιζόμεναι ἀστραπηδῶν μετὰ τῶν δονουμένων κροσσῶν τῶν παραπετασμάτων· μίαν στιγμὴν ἐνόμισεν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ὅτι διέκρινε τὸν Λέοντα ἐν τῇ δίνῃ τῶν σκιῶν, καὶ μίαν ἄλλην τὴν ἀνάδοχόν της, ἥτις πόσον θ' ἀνησύχει διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν της! . . Καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι στέγης, χαμηλὰ, ἐκεῖ παρὰ τὴν ὑδρορρόην, ἡ ὑγρασία εἶχεν ἀναπτύξει ἐπὶ τῆς πλίνθου φυτόν, τὸ ὅποιον μελανούμενον ὑπὸ τοῦ

σκότους, ἐδονεῖτο εἰς τὴν αὐραν· ὡ βεβαίως, τίποτε δὲν ἐνόει τὸ ἀναίσθητον ἐκ τῶν διαδραματιζομένων περὶ αὐτό. . .

Πάνδημος ἦτο ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη τῆς νυκτὸς· μόλις ἀνῆρχετο ὡς βόμβος ἀόριστος μέχρι τοῦ καταφυγίου τῆς κόρης ὁ θύρυβος τῆς ἀμαζούσης κάτω ἐορτῆς· ἐκτὸς τοῦ κρότου βραδυνάσης ἀμάξης καὶ τῶν ὑλακῶν ἐπτοημένου κυνός, οὐδὲν ἄλλο διέκοπτε τὴν σιγὴν. Πλὴν κατ' ἀντίθεσιν, ἐν τῇ μικρᾷ καρδίᾳ τῆς παρθένου ἠγείρετο ἡ πρώτη θύελλα· σύγκρουσις αἰσθημάτων ἀγνώστων, ὡς ἐπιδρομὴ αἰφνιδικὰ ἀνέμων, ἐπῆρχετο νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην στήθους ἀστενέκτου καὶ ἀλύπου. Νὰ τον ἀγαπᾷ τόσον καὶ νὰ τον δυσχερστήσῃ! . . χωρὶς νὰ πταίῃ νὰ τῷ προξενήσῃ τόσῃν λύπην, νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ διώξῃ τὸν φίλον του, νὰ ψευσθῇ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ εἰς ὅλους, καὶ νὰ τὴν στείλῃ ἐνωρὶς εἰς τὸ δωμάτιόν της. . .

Μάτην προσεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ διευκρινίσῃ τὰ πράγματα, νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἡμάρτησε, νὰ γνωρίσῃ διατί δυσχερστήσῃ τὸν Λέοντα καὶ πρὸ πάντων νὰ νοήσῃ διατί ἔγεινε τόσον ὠχρὸς. . . πολὺ ὠχρὸς· τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ λύσῃ τὸ δύσκολον πρόβλημα καὶ τοῦ λαθυρίνου τῶν σκέψεων της ἄλλην διέξοδον δὲν εὗρεν εἰμὴ τὰ δάκρυα.

Καὶ ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν.

Ἐξ ὅλων, ὁ Λέων ἠσθάνθη ζωηρότερον τὴν σκηνὴν τοῦ φιλήματος. Τῷ ἀπεκάλυψε πολλὰ πράγματα κεκρυμμένα τέως καὶ ἄγνωστα, καὶ τῷ διήνοιξε νέους ὀρίζοντας σκέψεων καὶ ἀποφάσεων. Ἐδοκίμασε λύπην πολλὴν καὶ πικρίαν διὰ τὴν ἄτιμον καὶ αἰσχρὰν τοῦ φίλου τοῦ διαγωγὴν. Ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἀγνότητα ἀπὸ κάλλους τόσῳ ἐξαισίου, παρὰ το ἐκδηλωθὲν ἐνδιαφέρον του, ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας του, δὲν ἦτο μικρὰ ἡ προσβολὴ — ἂν καὶ ἀπὸ νέον τῆς διαγωγῆς τοῦ Κρίτωνος δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ γενναϊότερα αἰσθήματα. Πλὴν ἀσυγκρίτως ζωηρότερον τοῦ πόνου τρωθείσης φιλοτιμίας, ἠσθάνθη συγχρόνως τοὺς νυγμοὺς τῆς ζηλοτυπίας, ὅταν ἔβλεπεν ἄλλον ἐπεκτείνοντα τὰ δικαιώματά του ἐπὶ κτήματος, τὸ ὅποιον μόνος αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐδύνατο νὰ διαθέσῃ. Καὶ πῶς νὰ σκεφθῇ χωρὶς νὰ φρυάξῃ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ οἰοῦ αὐτὸς δὲν ἐτόλμησεν ἀκόμῃ ν' ἀτενίσῃ, παρέχον εἰς ἄλλον τὴν ἡδονήν, ἔστω καὶ ἐνὸς φιλήματος; — Τὸ μικρὸν τοῦτο γεγονός τὸν ἔκαμε νὰ νοήσῃ πόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ μέχρι τοῦδε ὑπολανθάνουσα ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσαν τὰ θέληγτρα τῆς παρθένου. Ἐβλεπε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ πάθος ἦτο ἥδη μέγα καὶ ἀκαταδάμαστον. Δὲν ἦτο ἴσως ἔρως; ἀλλὰ δι' οὐδεμίαν ἄλλην τῶν ἐρωμένων του ἡ τῶν ἐταίρων του, οὐδὲ δι' αὐτὴν τὴν θυγατέρα τοῦ πρέσβους, ὅταν τὴν ἠγάπα, θὰ ἠσθάνετο τόσῃν ζηλοτυπίαν παράδοξον, ὅσον διὰ τὴν ἀναδεκτὴν τῆς μητρὸς του. Ἐπὶ τέλους. . . τὴν ἠγάπα.

Ἄλλ' ἡ σκέψις αὕτη διέστειλε τὰ χεῖλη

του εἰς γέλωτα εἰρωνικόν. «Πρόσεχε, παιδί μου, μὴν ἀτιμάσῃς τοὺς φίλους μὲ καμμιὰ ρομαντικὴν τρέλα» τῷ εἶπεν αὐτὸς ὁ Ἀστεριάδης, καὶ τὸ ἐνεθυμεῖτο. Ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐξορίσας πλέον τὰ αἰσθημάτων καὶ ἀπιστῶν εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, στομώσας ψυχὴν καὶ καρδίαν ἐντὸς τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ ἀνεστρέφετο, θεωρηκισμένος διὰ τῆς χλεύης καὶ τῆς καταφρονήσεως ἐναντίον παντὸς αὐλοῦ καὶ εὐγενοῦς, πῶς ἦτο δυνατόν τὰ κτηνώδη του ἔνστικτα καὶ τὰς ὁρμὰς νὰ χαρακτηρίζῃ διὰ κενῶν λέξεων, ἐφ' αἷς πρὸ μικροῦ μόλις ἐγέλα; Ἐρωτα αὐτός; καὶ τότε τί ἔμενε διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, τοὺς ἐπιδεικνύοντας τὰ χρυσὰ κομβία τῆς στολῆς των καὶ τὰ ἐπιστόλια τῆς ἐρωμένης των;

Ἐν τούτοις τὴν ἐπεθύμει καὶ θά τὴν ἀπέκτα. Διατί ἄρα γε νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ ἄλλον καὶ ὄχι αὐτόν; Ἀλλὰ πῶς; Σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβει εἰς τὸν πρῶτόν του ἐνθουσιασμόν, δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀπόβλητον καὶ τόρα, ὅτε τὸ ἔκρινε ψυχρότερον. Θὰ ἐπεχειρεῖ ἐντελῆ καὶ ἐπιμελεμένην τὴν ἀνατροφὴν τῆς Βασιλικῆς μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς· εἶνε ὁ ὠραιότερος σταθμὸς εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς κόρης, καὶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν ἤδη τελείας καὶ διὰ τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν ἀσφαλοῦς. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοὺς γονεῖς τῆς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ θὰ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἡγάπα, καὶ ὅτι τὴν ἀνέτρεφε διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὅσον θὰ ἐκολακεύοντο οἱ πρῶτοι, τόσῳ θὰ δυσήρεστούντο καὶ θνήσκοντο οἱ δεῦτεροι· ἀλλ' ὁ Λέων εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ βίαια λεγόμενα μέσα, καὶ θὰ τοὺς ἐπειθεν εἰς τοῦτο, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Θὰ ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς ἰδιορρυθμοῦ, θὰ ἐκοπτεν ὡς νήματα βάρβακος τόσας ἐλπίδας κεκρυμμένας εἰς στήθη ἐρωσῶν, θὰ ἐνετράφα ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ποιητικὴν ζωὴν τῆς μνηστείας, θὰ ἐξέπληττε τοὺς φίλους του καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμη—πλὴν εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐνήργει κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἐὰν ἡ Βασιλικὴ ἐνηλικιούμενη, καθίστατο τῷ ὄντι ἀξία νομίμου γάμου, διατί ὄχι; διατί νάρνηθῃ εἰς τόσον ὠραῖον πλάσμα τῶνομά του, καὶ εἰς τὰ τέκνα τοῦ μητέρα τόσον ἐντελῆ; Ἐὰν τούναντίον, κορεννύμενος ταχέως, καὶ μὴ βλέπων τίποτε ἐξαισιῶν εἰς τὴν νεάνίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπως τόρα εἰς τὴν παιδίσκην, ἤρκειτο εἰς τὸν ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς γάμον, εἰς ποῖον θὰ εἶχε νὰ δώσῃ λόγον; Οἱ γονεῖς τῆς, εὐηργετημένοι ἤδη, θὰ ὑπέκυπτον· οἱ γονεῖς τοῦ ἱκανοποιούμενοι, θὰ ἐσιώπων.

Τὸ σχέδιον ἦτο λαμπρὸν τῷ ὄντι καὶ ἀντάξιον τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πεποιθήσεων τοῦ Λέοντος. Εἶχε δίκαιον ὁ ἥρωας μας ὅταν, ἀνακυκλῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ σχεδιάζων τὰς λεπτομερείας τοῦ διαγράμματος, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς καὶ ἔλεγε:

— Ὅπως καὶ ἂν ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα, πάντα μέσα εἶμαι.

Τὴν ἐπομένῃν τοῦ χοροῦ ὁ Λέων ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀστεριάδου ἐπιστολήν. Ἦτο

ροδόχρους, μυρόβλητος, μὲ στέμμα εὐγενεῖας ἄνωθεν τοῦ κομποῦ μονογράμματος, ὀπισθάγραφος, ἀρχίζουσα δὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας σελίδος ὡς τὰ βιβλία τῶν Τούρκων, ἐπιστολὴ τέλος, τοῦ καλοῦ κόσμου, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ὁ Λέων τὴν ἀνέγνωσεν ἀπληστώως: Οὐδέποτε ἐπιστευσεν ὁ κύριος Ἀστεριάδης—ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ—ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ παρεξηγηθῇ μέχρι τοιούτου βαθμοῦ. Ἐὰν χθὲς ἐσιώπησε καταπλαγείς, δὲν ἐσήμαινε τοῦτο ὅτι δὲν εἶχε λόγους δικαιολογίσεως. Ποτὲ φίλος τόσῳ στενός, γνωρίζων καλῶς τὰ αἰσθημάτων καὶ τὰς διαθέσεις του, δὲν ἔπρεπε νὰ παρεξηγήσῃ οὕτως οἰκτρῶς τὴν πρὸς δεκαετιῶν κόρην θεραπείαν του, θεραπείαν ὅπως διόλου ἀγνήν καὶ ἀνυπόκριτον, ὅποια ἀπῆται ὠραία καὶ χαριτόβριτος παιδίσκη. Καὶ ἄλλους ἂν εἶχε σκοπούς, ἡ οἰκία τοῦ φιλοξενούντος δὲν ἦτο βεβαίως τὸ κατάλληλον θέατρον διὰ σκηναῖς τοιαύτης σημασίας, οἷαν εὐηρεστήθη νὰ ποδώσῃ ὁ κύριος Λέων Ρόδιος εἰς ἐν ἄθῳ φίλημα! Διὰ τοῦτο ὁ ἀπότομος τρόπος τοῦ Λέοντος προσέβαλλε καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ὡς εὐπατρίδου, καὶ τὴν ὑπόληψίν του ὡς εὐγενοῦς, καὶ τὸν χαρακτῆρά του ὡς ἀνθρώπου ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου, τὴν τιμὴν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ποιουμένου. Διὰ ταῦτα, ἐθεωρεῖτο θανασίμως προσβεβλημένος, καὶ ἐὰν ἐντὸς τῆς αὔριου ὁ κύριος Λέων Ρόδιος δὲν ἐζήτηι συγγνώμην διὰ τὴν ἀνοίκειον διαγωγὴν του, θὰ ἠναγκαζέτο μετὰ λύπης νὰ τῷ πέμψῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του μετὰ δύο μαρτύρων.

Τοιαῦτα ἔγραφεν ὁ Κρίτων, προσπαθῶν δι' ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ λέξεων κενῶν νὰ ἐξαγνίσῃ ἑαυτὸν πρὸ τοῦ Λέοντος, διὰ τῆς υποχωρήσεως τοῦ ὁποῖου ἠλπίζε νὰ προλάβῃ τὰ «αἵματηρὰ ἐπακόλουθα». Ὁ λόρδος Βύρων εἶπε μίαν τῶν μεγαλητέρων ἀληθειῶν, τὴν ὁποῖαν πολὺ συχνὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμῶμαι. «Μόνον ὁ ἀνῆθικος ὁμιλεῖ περὶ ἠθικῆς.» Τοῦτο ἀληθεύει καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν. Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ μεθύσου εἶνε νὰ σε πείσῃ ὅτι εἶνε νηφάλιος, ὁ κλέπτης ὅτι εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ὅτι ὁ δειλὸς εἶνε γενναῖος. Ὅταν ἀκούσῃς τινὰ ὁμιλοῦντα διὰ μακρῶν περὶ τοῦ ἠθικοῦ τοῦ μέρους, καὶ ὑποτυποῦντα ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις ὡς ἀξιώματα, ἂν ἦν γυνή, μὴ τὴν νυμφευθῇ, ἂν ἦν ἀνὴρ, μὴ τὸν ἐμπιστευθῇ. Θὰ ἀπατηθῇς μ' ἐξαίρεσιν μάλιστα ἐνὸς ἐπὶ ἐκ τῶν. Ἐγνώρισα κόρην κρατοῦσαν ἀλληγραφίαν μετὰ τῶν ἐραστῶν τῆς, ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς ὡς ἀπὸ ἐμπορικοῦ γραφείου, καὶ μὴ δισταζούσαν νὰ ὁμιλῇ ἀναιδῶς καὶ μέχρι κόρου, εἰς πᾶσαν ἐπιστολήν τῆς, περὶ οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, περὶ ὑπολήψεως, περὶ ἠθικῆς καὶ περὶ τιμῆς. Νομίζω ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἀστεριάδης δὲν ὑπελείπετο αὐτῆς κατὰ πολὺ.

Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐχάρη καὶ σχεδὸν ἐπέισθη ἀναγνούς. Ἦθελε νὰ κολακεύσῃ ἑαυτὸν, νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἤντηλσε βεβήλως καὶ ἀκαίρως ἡδονὴν ἀπὸ

τῆς παρειᾶς ἐκείνης τῆς ροδολεύκου καὶ τόσον ἀνθηρᾶς. Ἀλλ' ἐπίμονος ἐξ ἀντιλογίας, ὡς εἶπον καὶ ἀλλαχοῦ, φίλος ἄλλως τε τοῦ κρότου καὶ τῶν ἱπποτικῶν τυχῶν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ συγκαταβῇ. Εἰς ἀπάντησιν λοιπὸν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀστεριάδου, συνεννοήθη μετὰ δύο φίλων του, τοῦ ἐνὸς ἀκολουθούτου παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ ἄλλου δημοσιογράφου—ὅπως διαλαληθῇ τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ τύπου—ἐξέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰ διατρέχοντα, καὶ περιέμεινε τὴν ἐπομένην ἀταράχως τοὺς μάρτυρας τοῦ ἀντιπάλου. Δὲν ἐβράδυναν γὰρ ἔλθωσιν εἰς συνεννόησιν, ἀλλὰ «μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειαις, τὰς ἀμφοτέρωθεν καταβληθείσαις, ἡ πρόληψις τῆς μονομαχίας κατέστη ἀδύνατος». Προσδιωρίσθη ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα, ὡς τόπος συνεντεύξεως τὸ Φάληρον καὶ ὡς ὄπλον τὸ πιστόλιον. Δειλὸς κατὰ βάθος ὁ Ἀστεριάδης μετῆλθε πᾶν μέσον ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς· ἀλλὰ τὰ πρᾶγματα, ὅσημέραι δεινούμενα, διέψευδον τὰς ἐλπίδας του· θὰ κατέφευγε δ' εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον, προκαλῶν πλαγίως τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ, ἐὰν οἱ μάρτυρές του δὲν τῷ συνίστων, νοήσαντες τοὺς ἐνδοιασμούς του, νὰ κατέλθῃ γενναίως εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὶ ἡγγυῶντο περὶ τῆς σωτηρίας του. Ὁ μονομάχος μικροῦ δεῖν προσεβλήθη,—ἀλλὰ πόσον ἐχάρη ἐνδομύχως! Τὴν 7 π.μ. τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας κατῆλθον πάντες εἰς τὴν ἔρημον ἀκτὴν τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου. Ἐξ ἀποστάσεως 25 βημάτων ἀντήλαξαν οἱ ἀντίπαλοι σύγχρονον βολήν. Πλὴν τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἐξέγερσις τῶν κοιμωμένων ἡχῶν. Ὡς ἔγραψαν κατόπιν αἱ ἐφημερίδες, ἡ μία σφαῖρα διήλθε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτὸς τοῦ κυρίου Ροδίου, ἐν ᾧ ἡ ἐτέρη μόλις ἡγγισε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου Ἀστεριάδου. Ἀλλ' ἐνῷ οἱ ἀντίπαλοι, ἱκανοποιημένοι, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν μαρτύρων, ἔδιδον ἱπποτικῶς τὰς χεῖρας, οἱ τελευταῖοι μόλις συνέχον τοὺς γέλωτας, διότι καλῶς ἐγίνωσκον ὅτι τὰ στόμια τῶν πιστολῶν ἦσαν ἀβλαβέστερα ἀνθρωπίνων στομάτων—ἀφ' οὗ ἐφρόντισαν, κατὰ τινὰ δυσεξήγητον συνήθειαν, νὰ μὴ περιέχωσι καὶ σφαῖρας τὰ φυσίγγια.

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρ. τελῶν.]

Pierre Zaccane: «Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», Δραχμαὶ 4 (4,20)

Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεις» ἢ τοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δε-Μερβίλλ», (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Joullou Bérr: «Ἡ Πλωτὴ Ἠλόις», Δραχ. 1 (1,20)

Victor Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετὰ φραγῆς I. Καρατσούσα, (τόμος 2), Δραχ. 4 (4,30)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.